

1. Panda vindt het saai

Panda deed één oog langzaam open. Was het alweer ochtend? Yep, zijn irritante zusje Illy was alweer druk aan het scharrelen tussen de bladeren die overal verspreid lagen. Hopelijk zag ze niet dat hij al wakker was, want dan sprong ze bovenop hem. Net zoals elke ochtend. Heel irritant... zusjes... pfff!

Panda draaide zich eens langzaam om, hmmfff, op zijn buik. Saai, dacht hij. Wat zou er vandaag weer gebeuren? Eten, spelen, eten, scharrelen, slapen en de volgende dag weer hetzelfde. Hmmfff, hij draaide weer op zijn rug.

"Oooooerrghh!", stootte Panda plots uit. Illy plofte met haar voorpoten hard op zijn buik. "Illy!", riep Panda boos. "Papa!", riep Illy met een pruillip, "Panda doet boos tegen mij!" Papa kwam rustig aangewandeld en keek Panda aan. "Panda, wees aardig voor je zus, jullie zullen elkaar ooit nog eens nodig hebben", zei papa. Nodig, nodig, dacht Panda, Illy was alleen maar een irritant zusje. Hij wist zeker dat hij haar helemaal niet nodig zou hebben.

Panda stond teleurgesteld op en kuierde eens in het rond en liep uiteindelijk tegen een muur op van spijlen.

Hij ging zitten op zijn billen en keek eens goed tussen de spijlen door. Wat gebeurde daar toch allemaal en waarom was het daar zo gezellig druk? Panda hield van drukte.

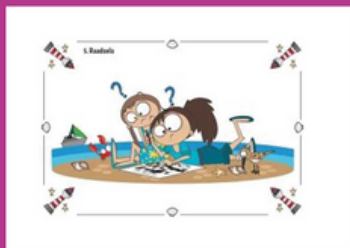
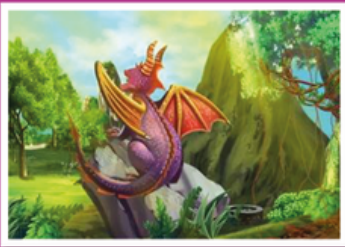
Hij keek eens achterom naar Illy en papa.

Hij hield in ieder geval niet van vervelende zusjes en boze papa's.

Hij keek weer tussen de spijlen door en dacht: was ik daar maar!

Kies uit 6

verschillende verhaallijnen

*(Een set bestaat uit
meer dan 19 kaarten)*

18. De witte wereld

Alles was prachtig in deze witte wereld. Het glom een beetje en het voelde zacht aan op de grond.
"Panda, Panda", daar hoorden ze de stem weer en weer zagen ze niemand.

Ineens hoorden ze een ploffend geluid en een dreun op de grond achter hen. Daar lag een rood donzen wezentje op de witte grond. Het stond op en sprak heel zacht. "Ben jij Panda?" Illy was op slag verliefd op het rode donzige wezentje.
"Jaaa, hij is Panda!", riep Illy, "en wie ben jij? Je ziet er zo zacht uit!" Ze gaf het rode wezentje spontaan een knuffel.

Deze keek verbaasd naar Illy en begon toen te lachen. "Ik ben Zallion van de Fliertjes.

Wij wonen bij het water vlak bij het paleis van meneer Burbje.

Hankel, mijn vader, zei dat meneer Burbje jullie kwijt was en heeft mij gestuurd om jullie te zoeken.

En hier zijn jullie! Wat ben ik blij dat ik jullie heb gevonden." Zallion keek eens wat zenuwachtig om zich heen.

Panda en Illy keken elkaar even aan. "Het is allemaal zo mooi wit, wat doen we hier eigenlijk?", vroeg Panda aan Zallion.

Zallion zuchtte eens diep. "Zie je, meneer Burbje is gewend om iedereen die nieuw komt voor zichzelf te willen houden. Hij neemt ze dan mee naar zijn eiland.

Wrekel heeft geprobeerd om jullie je eigen weg te laten gaan en dat is ook wel bijna gelukt, maar elke keer kwam meneer Burbje er toch weer achter waar jullie waren."

Panda dacht terug aan wat Illy zei over papa.

Het zou best eens kunnen dat papa wél op zoek was naar hen.

Eigenlijk wilde hij wel terug naar zijn eigen huis. Ze waren niet van meneer Burbje, maar van henzelf.

Maar hoe kwamen ze weer thuis? Kon Zallion hen daar misschien bij helpen?

3. Kennismaking

Derek deed nog een poging en stak zijn kop om het hoekje van de rots.

Waaaaah! Hij viel achterover met zijn puntstaart hoog in de lucht.

Het wezentje was achter de rots vandaan gekomen en was naar de bosjes een stukje verder gerend.

Het had twee lange poten en twee korte, maar liep hier niet op, dat deed het op de lange pootjes.

Hm, volgens mij is het bang voor mij. Dat was een goed teken, dacht Derek.

Ik ga gewoon eens even kijken wat het is.

Derek vloog een stukje over de rotsen en zag dat het rode wezentje naar hem keek van achter de bosjes.

Derek lande naast het bosje, nu wel heel nieuwsgierig geworden. Het wezentje keek hem aan met grote bruine ogen.

Derek keek hem nieuwsgierig aan en kwam wat dichterbij. Bang was hij niet en Derek stak zijn hoofd nog verder uit naar voren. Bijna tegen het hoofd van het wezentje. "Hm, zei Derek zachtjes, en snoof eens even in de lucht om de geur ervan op te snuiven. "Wat ben jij?", vroeg hij in zichzelf.

"Ik ben Jack", zei het wezentje. Derek schrok zich een hoedje en sprong van schrik een paar meter de lucht in.

Het kan praten en hij verstond het ook nog. Hoe kan dit. "Wat ben jij?", vroeg Derek.

"Ik? Ik ben gewoon Jack". Jack snapte er niks van. "Ik ben een mens", zei Jack, verbaasd dat de draak niet wist wat hij is. Derek gaf Jack een zacht duwtje en Jack valt achterover op zijn billen.

"Hm, nou als jij mens bent, zei Derek met zijn wenkbrauwen opgetrokken, verbaasd om zich heen kijkend,

dan vraag ik me af waarom ik bang voor jou moet zijn." Je bent klein, ik gooi je zo omver en je" ... hij snoof nog een keer.... "stinkt." Derek snapte er niks van. Waarom moest hij uitkijken voor dit kleine wezentje?

Jessie trok aan het voorwerp in de borstzak van het beeld en gelukkig kwam het er meteen uit.

"Ja! Het is de sleutel, het is de sleutel!", zong Jessie.

Dansend van blijdschap huppelden ze door het atelier naar de deur.

Mia gaf Jessie een knuffel. "Kanjert!", riep ze. "Nu maar hopen dat hij past."

Bij de deur aangekomen aarzelden ze.

"Wat nu als er iets heel engs achter die deur zit?", zei Jessie.

Ze was toch wel erg geschrokken van de ogen die terugkeken.

Wat nu als er iets gebeurde met hen? Niemand wist immers dat ze hier waren.

En waarom zat de deur eigenlijk op slot? "Wie weet zit er wel een monster opgesloten", zei Mia,

"en moest mijn moeder daarom gisteravond naar haar atelier terug?"

Er liep een rilling over de rug van Mia en ze keek Jessie bang aan.

"Kom op", zei Jessie, "we zijn er nu toch, dus nu gaan we het doen ook!"

Ze stopten de sleutel in het slot en draaiden hem langzaam om.

"Tak, tak, tak", zei het slot en de deur ging langzaam open.

Mia en Jessie hielden elkaar vast en keken met grote ogen het donker in.

Ze zagen een trap naar beneden voor zich. De trap liep verder het donker in.

Mia duwde Jessie naar voren. "Kom, we gaan", zei Mia. "Eerst het lichtknopje vinden", zei Jessie.

Ze tastten aan de zijmuren om een lichtknopje te vinden, maar vonden niks. "Oh, nee", zei Mia.

"Er zit hier boven geen lichtknopje, we zullen naar beneden moeten lopen in het donker."

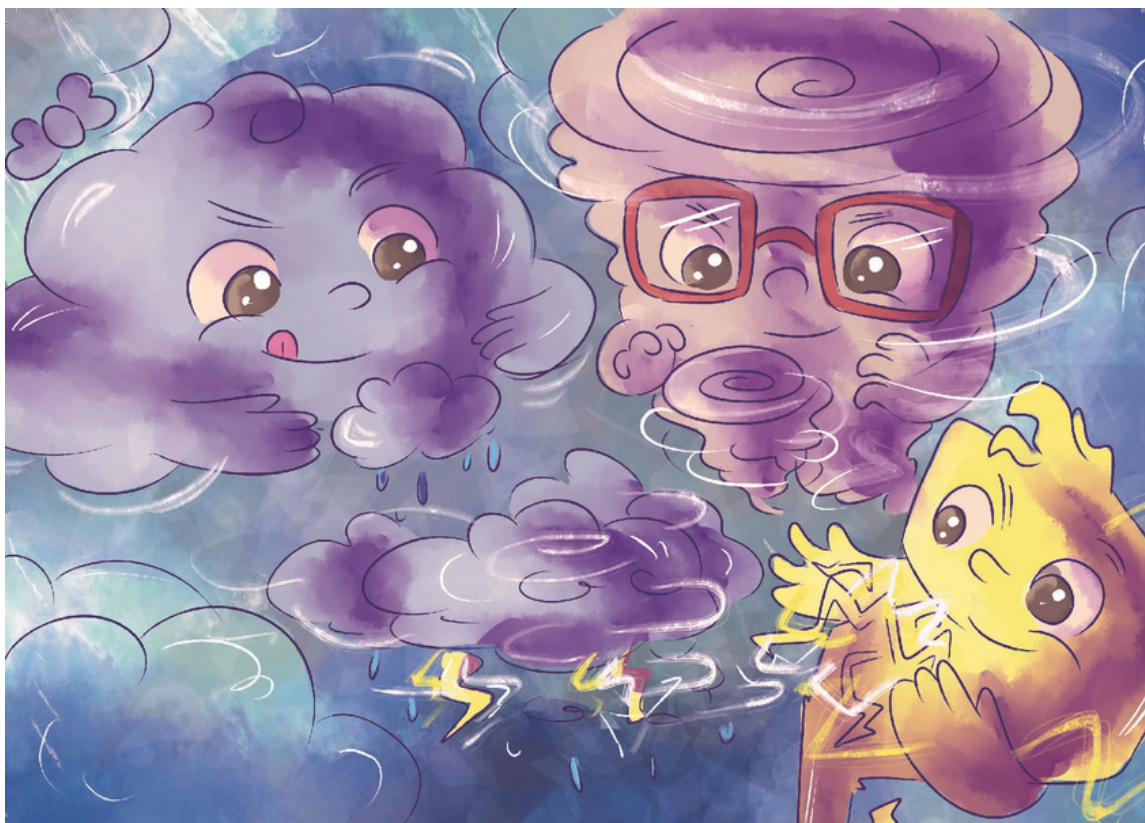
Jessie slikte en rolde met haar ogen. "Kom op, daar gaan we."

Langzaam liepen ze hand in hand, met één hand aan de leuning, tree voor tree naar beneden.

Er liep een rilling over de rug van Mia. Het leek hier wel kouder dan boven.

Natuurlijk, het is in de kelder altijd kouder dan boven, toch?

7. Samen erop uit

"Zo is het genoeg, jongens!", klonk het ineens achter hen. Hun vaders keken hen streng aan. "Jullie zijn familie, dus doe aardig tegen elkaar. Jullie hebben elkaar straks hard nodig om net zo goed te worden als wij!", zei de vader van Windy. "Geef elkaar een hand, dan gaan we verder." Druppie keek hooghartig toe hoe Windy en Bliksie, terwijl ze naar de grond keken, naar haar toevlogen. "Sorry", zeiden de jongens tegelijkertijd. "Hm, helemaal niet leuk, om sorry te zeggen tegen een meisje", mompelde Bliksie even later zacht tegen Windy. "Nee", fluisterde Windy. "Genoeg!", zei de vader van Windy streng. De drie keken elkaar nog eens afwachting aan en toen naar de grond. Ze wisten wat er gebeurde als hun vaders boos werden, dus ze konden maar beter een hand geven.

Ineens waaide er een koude windvlaag door hen heen en papa keek direct heel serieus. "Daar is de koude lucht die ons naar beneden zal duwen", zei de vader van Windy. "We moeten gaan! Nu!" Dat klonk spannend, vonden de drie kleintjes. "Blijf bij ons en verlies ons niet uit het oog. Jullie gaan nu leren hoe het moet en hoe jullie een goede wervelwind, bliksemschicht en regenbui kunnen worden. De vader van Bliksie begon hard te flitsen en te donderen en Bliksie deed hem na. "Harder Bliksie", riep zijn vader, "harder! Je kunt het, zoon!" Bliksie deed zijn best, hij maakte zich groter en groter en deed zijn vader na. Af en toe een flits gooiend, terwijl ze steeds hoger en hoger vlogen. Bliksie voelde dat hoe hoger ze kwamen, hoe kouder en groter hij werd. Dit moet lukken, dacht hij, ik word een grote bliksem, net als mijn vader!

Kort daarna klonk er een luide knal en gedonder. Bliksie keek naar rechts en zag dat ook Windy en Druppie door hun vaders aan het werk waren gezet. Windy waaide en waaide steeds harder. Hierdoor raakten de wolken elkaar en lieten hard gedonder horen. Grote waterdruppels kwamen overal doorheen en daarna volgden de kleine druppels van Druppie. Ze gingen steeds harder en hoger.

De kleintjes vonden het steeds moeilijker hun ouders bij te houden.

Oei, wat gingen ze hard en hoog! Zou het hen lukken hun papa's en mama's bij te houden?

1. Het strand

Roëlle zat onderuitgezakt op de boot over het water van de Noordzee uit te kijken. Terschelling, wat was daar nu te doen?
 Jara zat druk te praten met pap. Die vond alles leuk, dacht ze. "Kom, Roëlle", zei pap,
 "we gaan nu van de boot af." Makkend stond ze op.
 Met de bus vertrokken ze naar hun huisje. Het was prachtig gelegen,
 vlak achter de duinen en dus dicht bij het strand.
 De zon seheen en Roëlle begon, door het enthousiasme van Jara, langzaam te ontdooien.
 Misschien was het hier toch zo slecht nog niet. Ze kreeg nu ook wel zin om de zee te zien.
 Ik kan er maar beter het beste van maken, dacht ze.

Nog maar net bij het huisje aangekomen besloten papa en mama dat ze die middag
 al direct naar het strand zouden gaan. Het was druk op het strand met allemaal
 andere kinderen die aan het spelen waren of aan het zwemmen in de zee.
 Jara en Roëlle begonnen direct met het bouwen van een zandkasteel.

Jara keek naar de zee die best nog ver weg was.
 "Waar blijft dat water nou voor de grachten", klaagde Jara.
 "Dat komt straks pas suffie, zei Roëlle, als het vloed wordt."
 "Ik ga het zelf wel halen, dat duurt veel te lang", zei Jara
 en ze liep met haar emmertje naar de zee om zelf water te halen.

Terwijl ze bezig was om haar emmer te vullen zag ze wat geks drijven in het water.
 Het ding verdween steeds net weer onder water en kwam dan weer bovendrijven.
 "Hé Roëlle, kom eens kijken! Wat is dat nou?!", riep ze en ze wees naar het voorwerp,
 dat op dat moment nét weer boven water kwam drijven.
 "Heb je een zeehond gezien?", lachte Roëlle en keek daarna pas waar Jara naar stond te wijzen.
 "Maar dat is geen zeehond, dat is een... hè? Dat lijkt wel een..."

5. Hulp

"Wat wás het dan?", vroeg Nikki buiten adem aan Zoë. "Heb je het echt gezien, was het een eng monster?" Zoë begon zachtjes te lachen en zei giechelend tegen Nikki: "Geloof je nu echt wat papa zegt? Een monster? Het is helemaal geen monster. Het is een... hertje! Kijk!" Zoë nam Nikki mee naar het spoor in het zand. "Het sleepte denk ik met één pootje. Daarom zit er een streep bij die sporen. Drie afdrukken van de gezonde pootjes en één streepje van het bezerde pootje."

Snel renden ze terug naar de bungalowtent, naar pap en mam. Ze gooiden er alles in één keer uit. "Pap! Mam!", riepen ze. "We hebben gezien wat er in de heg zat! Het is helemaal geen monster, maar het waren de ogen van een klein hertje! Het is gewond en was misschien wel bij de speeltuin om voedsel te zoeken." "Ach", zei mam, "dat is wel erg zielig." "Misschien was het hertje haar ouders wel kwijtgeraakt, omdat ze niet meer zo snel kon lopen door haar gewonde pootje", dacht Zoë hardop.

"We moeten het gaan helpen", zei Nikki tegen Zoë toen ze even later met z'n tweeën waren. "Het is zo zielig! Maar hoe? Want wat eten hertjes eigenlijk? En hoe kunnen we het voeren?" Ze keken elkaar vragend aan. "Zullen we het aan pap en mam vragen? Die weten altijd wel raad." "Pff, ja en dan zegt pap weer dat we de dierenambulance moeten bellen. Ik wil zelf helpen! Jij niet?", vraagt Zoë aan Nikki. "Misschien komt het ook helemaal niet meer terug, wat moeten we dan doen?", vroeg Nikki, "we mogen niet van de camping af van pap."

Zullen we het toch maar aan pap vragen?", vroeg Nikki.
Samen liepen ze terug naar pap. Hoe moesten ze dit nu aanpakken?